

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D. a Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. v právní věci žalobce **Ing. O. H.**, zastoupené Mgr. Michalem Gruberem, advokátem, se sídlem Divadelní 616/4, Brno, proti žalovanému **Magistrátu města Brna, odboru dopravy**, se sídlem Kounicova 67, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 8. 2013, č. j. 5400/OD/MMB/190641/2013/RO-/12-10/,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení a vyjádření účastníků řízení

[1] Žalobou ze dne 29. 10. 2013 se domáhal žalobce (dále jen „žalobkyně“) zrušení rozhodnutí žalovaného ve výroku rozsudku uvedeného s tím, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné, neboť jím došlo k porušení jejích zákonných práv. Žalobkyně je

přesvědčena, že celé řízení je zatíženo vadou, kdy s žalobkyní nebylo jednáno jako s účastníkem řízení, přestože jím byla, resp. být měla. Žalobkyně je vlastníkem bytové jednotky č. 2 v domě čp. x na p.č. x v k.ú. Staré Brno. V květnu 2010 zjistila, že na části pozemku p.č. x ve vlastnictví Statutárního města Brna byla vybudována restaurační zahrádka k provozovně restaurace nacházející se v sousedním domě čp. x na p.č. x. Tato zahrádka byla zřízena na části pozemku p.č. 1085, která přiléhá k domu č.p. x, takže se ve skutečnosti nachází před domem, kde žalobkyně vlastní bytovou jednotku. Zahrádka se nachází přímo pod okny bytu žalobkyně a znemožňuje jí řádné užívání bytu, neboť je zatížena nadměrným hlukem z provozu restaurační zahrádky. Prakticky je jí znemožněno otevírání oken.

[2] Správní orgán I. stupně – ÚMČ Brno střed jí žádné rozhodnutí o zvláštním užívání komunikace nedoručil přesto, že je takovýmto umístěním restaurační předzahrádky žalovaná dotčena na svých právech. Jelikož žádné rozhodnutí o povolení zvláštního užívání komunikace neobdržela, sdělila svůj nesouhlas podáním ze dne 12. 5. 2010, ovšem bez odezvy ze strany správního orgánu. Proto podala dne 11. 6. 2010 odvolání proti rozhodnutí o zvláštním užívání komunikace.

[3] V roce 2009 tento orgán řešil obdobnou situaci a v tomto případě jí svým rozhodnutím ze dne 7. 8. 2009 přiznal postavení účastníka řízení.

[4] O odvolání rozhodl Magistrát města Brna, odbor dopravy, svým rozhodnutím ze dne 15. 10. 2012 tak, že jej zamítl. Vydání tohoto rozhodnutí navíc předcházelo řízení před Krajským soudem v Brně a Nejvyšším správním soudem, kdy oba soudy ve svých rozsudcích vytkly správnímu orgánu toliko způsob, jakým správní orgán rozhodl o odvolání. Ve svém rozhodnutí pak správní orgán uvedl, že práva a oprávněné zájmy žalobkyně nejsou v daném případě dotčeny, a že žalobkyně není účastníkem řízení. Proti tomuto rozhodnutí byla podána správní žaloba, která byla rozhodnuta rozsudkem zdejšího soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 31A 95/2012-39 posouzena tak, že správní orgány nesplnily povinnost rozhodnout o věci (tedy o postavení účastníka řízení), když věc odmítly projednat.

[5] Napadeným rozhodnutím, proti kterému směřuje tato správní žaloba, dle žalobkyně bylo potvrzeno rozhodnutí o nepřiznání postavení účastníka řízení.

[6] Jelikož žalobkyně je přesvědčena, že její práva byla porušena a ona měla být označena ve správním řízení jako účastnice řízení, navrhuje, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení a zároveň, aby jí byly uhrazeny náklady řízení. Své závěry také opírá o rozsudek Městského soudu v Praze, č. j. 11 Ca 328/2009-64.

[7] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 20. 12. 2013, navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Zároveň žalovaný uvedl, že se v daném řízení řídil závaznými právními názory zdejšího soudu a Nejvyššího správního soudu uvedenými v předchozích rozhodnutích, a že jeho rozhodnutí je zcela zákonné. Zároveň dodal, že restaurační zahrádka se v daném místě nacházela jen po dobu uvedenou v povolení zvláštního užívání komunikace (tj. od května do srpna 2010), a od té doby tam již zahrádka nestála a nestojí. Vzájemná podání účastníci obdrželi a jejich obsah je jim znám.

II. Posouzení věci krajským soudem

[8] Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.

[9] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a na základě ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. poté, kdy účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas (výslovně žalobkyně), resp. v zákonné lhůtě nevyjádřili svůj nesouhlas (žalovaný).

[10] Zdejší soud úvodem konstatuje, že v dané věci rozhoduje již potřetí (předcházející řízení vedeny u zdejšího soudu pod sp. zn. 31A 76/2010 a sp. zn. 31A 95/2012).

[11] Krajský soud dovozuje s odkazem na ustanovení § 24 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), že k užívání dálnic, silnic a místních komunikací jiným než obvyklým způsobem nebo k jiným účelům, než pro které jsou určeny (dále jen „zvláštní užívání“), je třeba povolení příslušného silničního správního úřadu vydaného s předchozím souhlasem vlastníka dotčené pozemní komunikace, a může-li zvláštní užívání ovlivnit bezpečnost nebo plynulost silničního provozu, také s předchozím souhlasem Ministerstva vnitra, jde-li o dálnici a rychlostní silnici, v ostatních případech se souhlasem příslušného orgánu Policie České republiky. Souhlas vlastníka se zvláštním užíváním podle odstavce 6 písm. c) bodu 3 a odstavce 6 písm. d) se nevyžaduje v případě, že se jedná o veřejně prospěšnou stavbu; k návrhu na zvláštní užívání může vlastník uplatnit námitky, o kterých rozhodne silniční správní úřad.

[12] Podle ustanovení § 24 odst. 6 písm. c) bod 5 zákona o pozemních komunikacích zvláštním užíváním dálnice, silnice a místní komunikace je užití dálnice, silnice nebo místní komunikace a silničního pomocného pozemku pro zřizování a provoz stánků, pojízdných či přenosných prodejných a jiných podobných zařízení.

[13] Podle ustanovení § 27 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), účastníky řízení (dále jen „účastník“) jsou v řízení o žádosti žadatel a další dotčené osoby, na které se pro společenství práv nebo povinností s žadatelem musí vztahovat rozhodnutí správního orgánu.

[14] Podle ustanovení § 27 odst. 2 správního řádu účastníky jsou též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech.

[15] Řízení o zvláštním užívání spojovací komunikace podle ustanovení § 24 zákona o pozemních komunikacích je řízením o žádosti; účastníky takového správního řízení proto vymezuje obecně ustanovení § 27 správního řádu, neboť zákon o pozemních komunikacích neobsahuje vlastní právní úpravu účastenství.

[16] Účastníkem předmětného řízení proto mohou být žadatel – v posuzované věci M. S. – a další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech a jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká podle ustanovení § 27 odst. 2 správního řádu ve spojení s ustanovením § 2 odst. 3 správního řádu.

[17] Podle právního názoru zdejšího soudu však žalobkyně nemohla být činností správních orgánů přímo dotčena ve svých právech, protože napadeným rozhodnutím bylo rozhodnuto o zvláštním užívání spojovací komunikace v podobě vybudování a dočasném provozování restaurační zahrádky, přičemž hranice tohoto užívání se nacházela cca 3 m od bytu žalobkyně. Soud je toho názoru, že účastenství žalobkyně v předmětném řízení nemohla být založena pouze tím, že žalobkyně ze svých oken viděla na restaurační zahrádku, a že by mohlo dojít k určitému (žalobkyní blíže nedoloženému) navýšení hluku z restaurace provozované M. S. Účastenství ve správním řízení proto nelze zakládat pouze na faktu, že povolovaná činnost se určité osobě subjektivně nelíbí, případně že nepřímé a vzdálené důsledky takovéto činnosti potencionálně a vzdáleně zasahuje do sféry takovéto osoby. Účastníkem předmětného řízení by byl mimo žadatele podle názoru zdejšího soudu pouze ten, komu by realizací zvláštního užívání pozemní komunikace došlo k podstatnějšímu narušení jeho práv a oprávněných zájmů. Žalobkyně toto narušení v předmětném správním řízení pak ani nikterak neprokázala, a ani se prokázat nesnažila (např. odborným vyjádřením či posudkem), čímž mj. také neunesla své důkazní břemeno ve smyslu ustanovení § 52 věta první správního řádu. („*Účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení.*“) Tento názor je zcela souladný se závěrem rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 11. 2010, č. j. 11 Ca 328/2009-64, na který žalobkyně odkazuje.

[18] Podle § 28 odst. 1 správního řádu (část druhá, hlava III), bude za účastníka v pochybnostech považován i ten, kdo tvrdí, že je účastníkem, dokud se neprokáže opak. O tom, zda osoba je či není účastníkem, vydá správní orgán usnesení, jež se oznamuje pouze tomu, o jehož účasti v řízení bylo rozhodováno, a ostatní účastníci se o něm vyrozumí. Postup podle předchozí věty nebrání dalšímu projednávání a rozhodnutí věci.

[19] Odvolací řízení upravuje správní řád v části druhé, hlavě VIII. Podle § 93 odst. 1 správního řádu, jestliže v této hlavě není stanoveno jinak, pro řízení o odvolání se obdobně použijí ustanovení hlav I až IV, VI a VII této části (tedy druhé).

[20] Podle § 81 odst. 1 správního řádu účastník může proti rozhodnutí podat odvolání, pokud zákon nestanoví jinak.

[21] Podle ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu odvolací správní orgán opožděné nebo nepřípustné odvolání zamítne.

[22] K otázce oprávnění účastníka správního řízení podat odvolání se vyjádřil, mimo jiné, Ústavní soud v nálezu ze dne 27. 4. 2010, sp. zn. III. ÚS 542/09 takto: „*Správní řád v ustanovení § 81 zakotvuje účastníkovi řízení právo podat odvolání proti rozhodnutí správního orgánu. Odvolání podané osobou od účastníka odlišnou je pak nutno považovat za nepřípustné. Podle § 92 odst. 1 téhož zákona má pak správní orgán povinnost opožděné nebo nepřípustné odvolání rozhodnutím zamítnout. Jestliže rozhodnutí již nabylo právní moci, následně zkoumá, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Shledá-li předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, posuzuje se opožděné nebo nepřípustné odvolání jako podnět k přezkumnému řízení nebo žádost o obnovu řízení nebo žádost o vydání nového rozhodnutí. Z toho plyne, že na nepřípustné odvolání, které neodůvodňuje použití některého z mimořádných opravných prostředků, může správní orgán reagovat pouze jediným možným způsobem - a to zamítavým rozhodnutím.*“ Tyto závěry Ústavního soudu lze použít i v této věci. Rovněž i Nejvyšší správní soud za nepřípustné považoval takové odvolání, které podala osoba, která nebyla účastníkem řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2009, č. j. 5 As 6/2009-94).

[23] Jak Nejvyšší správní soud rozhodl ve svém rozsudku ze dne 7. 4. 2011, č. j. 3 Ans 38/2010-122: „*jestliže je odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podáno osobou, která tvrdí, že s ní mělo být jednáno jako s účastníkem správního řízení a že je tzv. opomenutým účastníkem, je správní orgán povinen o takovém odvolání vydat rozhodnutí i v případě, že odvolání vyhodnotí jako nepřípustné (§ 92 správního řádu z roku 2004).*“

[24] V napadeném rozhodnutí žalovaný výrokem I. konstatoval, že žalobkyně není účastníkem řízení (ve výroku napadeného rozhodnutí je pak exaktně správní řízení identifikované) a výrokem II. pak rozhodl, že se odvolání zamítá jako nepřípustné. Zdejší soud shledává, že žalovaný v napadeném rozhodnutí zcela opravil své procesní vady, které mu zdejší soud vytýkal v předcházejících soudních řízeních a postupoval zcela v souladu s výše citovanou zákonnou úpravou i v souladu s právními závaznými závěry zdejšího soudu (i Nejvyššího správního soudu) vyslovenými v předchozích soudních řízeních i ve výše citované ustálené judikatuře, a při aplikaci právních závěrů na zjištěný skutkový stav dospěl ke správnému a nezpochybnitelnému závěru, že žalobkyně neměla být účastnicí správního řízení.

[25] Soud si je vědom toho, že je rozhodováno ve věci, která se týká řízení zahájeného v roce 2010 a kdy předmět řízení – nesouhlas s užíváním restaurační zahrádky – odpadl. V soudních řízeních je však zdejší soud vázán právním názorem soudu vyššího stupně (Nejvyššího správního soudu), a proto byl povinen o podané žalobě meritorně opětovně rozhodnout a posoudit věc tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku.

III. Shrnutí a náklady řízení

[26] S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobkyně mj. zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora

uvedené žalobní námitky nyní uplatněné žalobkyní nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

[27] Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně v řízení úspěšná nebyla, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. listopadu 2015

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu